

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Cridats a ser comunitat

En la festa del Corpus, Càritas ens convida a fixar l'atenció en la dimensió comunitària de la nostra vida. Vivim en un clima d'individualisme creixent i precisament per això és tan necessari el testimoni que és possible ser comunitat. La comunitat cristiana manifesta la superació de dues temptacions ben conegudes: d'una banda l'individualisme i, de l'altra, el conformisme gregari. L'ésser humà creix i es realitza com a persona convivint, tan en la proximitat física com en la psicològica, en companyia d'altres presències amigues. Naixem i creixem en una família però arriba el moment que no n'hi ha prou amb la família com a estructura de convivència i per això els adolescents i els joves necessiten el complement d'altres cercles de relació. Ara bé, la colla o el grup d'amics tots sols també resulten insuficients. En definitiva, l'ésser humà necessita un grup bàsic en el qual les relacions no siguin només funcionals, sinó que s'arribi a una comunicació veritablement interpersonal.

Per a ser constructors de comunitat cal que cultivem una veritable espiritualitat de comunió. I què vol dir espiritualitat de comunió? En primer lloc una mirada del cor cap el misteri de la Trinitat que habita en nosaltres; en segon lloc la capacitat de compartir les alegries i els sofriments del germà, d'intuir els seus desigs i atendre les seves necessitats, d'oferir-li amistat; en tercer lloc, la capacitat de veure allò que hi ha de positiu en l'altre per acollir-lo i valorar-lo; i en últim lloc, saber donar entrada al

germà, portant la seva càrrega i refusant les temptacions de rivalitat, de desconfiança i d'enveja. Si vivim aquesta espiritualitat, la comunió serà una realitat viva en tots els espais de l'entramat de l'Església, per a tendir ponts d'unitat i també per acollir tots els germans que truquin a la porta (cf. *Novo millennio ineunte*, 43-47).

En el nostre món globalitzat cada vegada hi ha més interdependència entre persones, institucions i pobles; aquesta interdependència reclama una virtut que anomenem solidaritat. En paraules de sant Joan Pau II, es tracta de la «determinació fer-

ma i perseverant de comprometre's pel bé comú; és a dir, per al bé de tots i cada un, perquè tots siguem veritablement responsables de tots (...). L'Església, en virtut del seu compromís evangèlic, se sent cridada a estar al costat d'aquestes multituds pobres, a discernir la justícia de les seves reclamacions i ajudar a fer-les realitat sense perdre de vista el bé dels grups en funció del bé comú» (*Sollicitudo rei socialis*, 38-39). Per això és necessari reconèixer «l'altre» com a persona, sentir-se responsable dels més febles, lluitar per la justícia i estar disposat a compartir els propis béns.

El proïme no és simplement un ésser humà amb els seus drets i deures i la seva igualtat fonamental, sinó que es converteix en algú creat a imatge de Déu, redimit per Jesucrist i renovat per l'Esperit Sant. En conseqüència, ha de ser estimat amb el mateix amor amb que és estimat pel Se-

nyor. La màxima expressió de solidaritat és la vida i el misteri de Jesús de Natzaret, la Paraula eterna de Déu que es va encarnar i habità entre nosaltres. Viure la comunió eclesial significa participar en l'amor de Déu i, al mateix temps, compartir amb els altres cohesionant i dinamitzant la vida de la comunitat. Aquesta comunió s'expressa i es nodreix en l'Eucaristia i fructifica en gestos de solidaritat.

Així ho veiem expressat en la vida de les primeres comunitats cristianes i així ho hem de viure les comunitats cristianes del segle XXI.

ENTREVISTA

Per un bon ús de les xarxes

MARC ARGEMÍ

El periodista Marc Argemí, que dirigeix Sibilare, una consultora de comunicació i anàlisi de dades, ha publicat *El senti-do del rumor* (Península), un assaig sobre la conversa a les xarxes socials. Assegura que les xarxes funcionen igual que el món real: «No per xerrar amb molta gent un està millor informat». I afirma que s'ha de saber triar amb qui es dialoga i en quines fonts es busca la informació: «Si trobem les bones fonts, estarem millor informats; i això a les xarxes és possible.»

El rumor és poc cristià?

El rumor és una informació que encara no s'ha contrastat i que, per tant, s'ha de prendre amb la cautela de qui tracta amb una hipòtesi plausible i no amb un fet indubtable. Hi ha rumors que es confirmen finalment com a certs i d'altres que no. El rumor entès així és quelcom amb què vivim quotidianament. El rumor entès com una falsedat és òbviament nociu i perjudicial per a tothom, començant per qui el difon.

Com hem d'utilitzar les xarxes socials perquè siguin una bona eina evangelitzadora?

Les xarxes socials com Facebook, Twitter o Instagram, són eines i, com a tals, poden tenir usos molt beneficiosos per compartir informació i experiències entre nosaltres. El més interessant, però, és que el jo digital sigui coherent amb el jo real i, en aquest sentit, les xarxes són un espai amb moltíssimes experiències positives d'evangelització per la via de l'exemple.

Com ens hem de protegir de les notícies falses?

Primer de tot, pensar abans de compartir o recomanar una informació. Si sona massa bé, amb més motiu: moltes de les notícies falses que aconseguen difusió deuen el seu èxit a una audiència que no és prou crítica respecte als seus propis prejudicis.

Òscar Bardají i Martín

La formació, base per al desenvolupament de les persones

La formació és un aspecte bàsic en la nostra tasca com a persones d'Església, que cerca el desenvolupament integral de les persones. El programa de Formació és important perquè és transversal als altres programes i està present en molts d'ells.

Ajuda a la integració social, a la recerca de feina i a les relacions personals. La nostra experiència ens diu que «formar-se» va més enllà d'aprendre quelcom. És un procés d'autoconeixement de les pròpies capacitats i habilitats, de millora de l'autoestima. En definitiva, possibilita una millora en la qualitat de vida de les persones.

Els projectes formatius afavoreixen la integració de les persones perquè ajuden a una millor comprensió de l'entorn. Els participants adquireixen competències bàsiques com són la lectura i l'escriptura o la llengua per aquells que vénen de l'estranger. Més enllà d'això, són programes on es creen vincles relacionals.

Arreu de la diòcesi tenim cursos d'alfabetització i d'aprenentatge de la llengua. En els cursos d'alfabetització els objectius són aprendre a llegir i escriure, conèixer el significat de les paraules i les expressions, augmentar la interrelació amb l'entorn social i cultural i millorar la capacitat d'abstracció i les habilitats d'aprenentatge de cara a una possible inserció laboral. Es procura que la perso-

na augmenti la comprensió lectora, millori l'expressió escrita, tingui fluïdesa al parlar. Fins i tot hi ha classes de matemàtiques.

En l'acolliment que fem a Càritas també hem observat que hi ha molts nous que no coneixen la llengua i hem creat espais formatius per donar resposta a aquesta necessitat. Saber parlar l'idioma de casa nostra és imprescindible per a les relacions humanes i sobretot per trobar feina.

Es fan classes tant de català com de castellà. L'objectiu principal és que l'idioma no sigui una barrera i una dificultat per al desenvolupament de la persona. A Càritas ens arriben persones amb una formació superior al seu país i aquí a vegades no troben feina per la barrera idiomàtica.

A més d'ensenyar, es crea un espai de confiança. Per fer-ho possible es fan grups homogenis, amb un nivell semblant dels participants, que faciliti la feina del professor de tal forma que cadascú trobi el ritme més adient per aprendre. Alhora que s'ensenyava la llengua, també es transmetien els nostres valors i la nostra cultura i es fomenta la integració a la societat.

www.caritasdiocesanaterrassa.cat

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Francisco y el mensaje de Corpus Christi

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Las palabras que el Papa dirigía a unos sacerdotes con los que hablaba el pasado 27 de mayo las podemos traducir en un «No ser un cristiano *Google* o *Wikipedia*». En nuestra vida corremos el riesgo de presentarnos como alguien que lo sabe todo. Cuando alguien nos habla, ¿ponemos los cinco sentidos? La atención sincera al hermano, en lo que nos ofrece o en lo que necesita, nos hace entrar en el corazón de la fraternidad.

«Jesús se ha dejado *partir*, se parte por nosotros. Y pide que nos demos, que nos dejemos partir por los demás.»

«En la Eucaristía, el Señor nos hace recorrer su camino». Cuando contemplamos la necesidad de los hermanos, es-

tamos llamados a ofrecer lo poco que tenemos. El Señor lo bendice y nos invita a repartirlo. «El poder de Dios, que es el del amor, descende sobre nuestra pobreza para transformarla.»

Francisco también nos estimula a recordar «a todos los santos y santas —famosos o anónimos—, que se han dejado *partir* a sí mismos, *partir* sus propias vidas para *alimentar* a los hermanos, ellos son guías y auxilio en nuestro camino».

Que María nos ayude a ser transmisores del amor de su Hijo, «que ama a los necesitados de reconciliación, de misericordia y de comprensión» (cfr. Homilias de la Solemnidad del Corpus).

Lectures de la missa diària i santoral

19. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2Co 6,1-10 / Sl 97 / Mt 5,38-42]. Sant Romuald (s. X-XI), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980). Sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliana Falconieri, vg. servita (†1341).

20. ■ Dimarts [2Co 8,1-9 / Sl 145 / Mt 5,43-48]. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor.

21. □ Dimecres [2Co 9,6-11 / Sl 111 / Mt 6,1-6.16-18]. Sant Lluís Gonzaga (Màntua, 1568 - Roma, 1591), rel. jesuïta. Sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena. Sant Adolf, bisbe; santa Demètria, vg. i mr.

22. ■ Dijous (□ Barcelona) [2Co 11,1-11 / Sl 110 / Mt 6,7-15]. Sant Paulí de Nola (Bordeus, 355 - Nola, 431), bisbe, ordenat prevere a Barcelona. Sant Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, cardenal, i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'Estat, mrs. a Anglaterra. Beat Innocenci V, papa (1276).

23. □ Divendres [Dt 7,6-11 / Sl 102 / 1Jn 4,7-16 / Mt 11,25-30]. El Sagrat Cor de Jesús. Sant Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. salesià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. III).

24. □ Dissabte [Is 49,1-6 / Sl 138 / Ac 13,22-26 / Lc 1,57-66.80]. Naixement de sant Joan Baptista, fill de Zacaries i Elisabet, parent i precursor del Senyor. L'Immaculat Cor de Maria.

25. ■ † Diumenge vinent, XII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jr 20,10-13 / Sl 68 / Rm 5,12-15 / Mt 10,26-33]. Sant Pròsper d'Aquitània, bisbe; sant Guillem (†1142), abat; santa Oròsia, verge i mr.

EL COS I LA SANG DE CRIST

COMENTARI

Lectura del llibre del Deuteronomi

(Dt 8,2-3.14b-16a)

Moisés digué al poble: «Recorda't del camí que el Senyor t'ha fet fer pel desert des de fa quaranta anys per afligir-te, per provar-te, per conèixer els sentiments del teu cor i veure si observaries o no els seus manaments. T'afligí fent-te passar fam, però després t'alimentà amb el mannà, que ni tu ni els teus pares no coneixíeu, perquè aprenguessis que l'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu. Recorda't del Senyor, el teu Déu, que et va fer sortir de la terra d'Egipte, un lloc d'esclavatge; que t'ha fet passar per aquest desert immens i terrible, infestat de serps verinoses i d'escorpins, una terra eixuta, sense aigua, on per a tu va fer saltar un doll d'aigua de la roca dura, i t'hi alimentava amb el mannà, que els teus pares no coneixien».

Salm responsorial (147)

R. *Glorifica el Senyor, Jerusalem.*

Glorifica el Senyor, Jerusalem, / Sió, canta lloances al teu Déu, / que assegura les teves portes / i beneeix dintre teu els teus fills. R.

Manté la pau al teu territori / i et sacia amb la flor del blat. / Envia ordres a la terra, i la seva paraula corre de pressa, no es detura. R.

Anuncia les seves paraules als fills de Jacob, / als fills d'Israel, els seus decrets i decisions. / No ha obrat així amb cap altre poble, / no els ha fet conèixer les seves decisions. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,16-17)

Germans, el calze de la benedicció que nosaltres beneïm, ¿no és, potser, comunió amb la sang de Crist? El pa que nosaltres partim, ¿no és, potser, comunió amb el cos de Crist? El pa és un de sol. Per això tots nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem del mateix pa.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,51-58)

En aquell temps Jesús digué als jueus: «Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meva carn: perquè doni vida al món». Els jueus es posaren a discutir. Deien: «¿Com s'ho pot fer aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?». Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Si no mengem la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meva carn i beu la meva sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meva carn és un veritable menjar, i la meva sang és una veritable beguda. Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre».

Lectura del libro del Deuteronomio

(Dt 8,2-3.14b-16a)

Moisés habló al pueblo diciendo: «Recuerda todo el camino que el Señor, tu Dios, te ha hecho recorrer estos cuarenta años por el desierto, para afligirte, para probarte y conocer lo que hay en tu corazón: si observas sus preceptos o no. Él te afligió, haciéndote pasar hambre, y después te alimentó con el maná, que tú no conocías ni conocieron tus padres, para hacer-te reconocer que no sólo de pan vive el hombre, sino que vive de todo cuanto sale de la boca de Dios. No olvides al Señor, tu Dios, que te sacó de la tierra de Egipto, de la casa de esclavitud, que te hizo recorrer aquel desierto inmenso y terrible, con serpientes abrasadoras y alacranes, un sequedal sin una gota de agua, que sacó agua para ti de una roca de pedernal; que te alimentó en el desierto con un maná que no conocían tus padres».

Salmo responsorial (147)

R. *Glorifica al Señor, Jerusalén.*

Glorifica al Señor, Jerusalén; / alaba a tu Dios, Sió. / Que ha reforzado los cerrojos de tus puertas, / y ha bendecido a tus hijos dentro de ti. R.

Ha puesto paz en tus fronteras, / te sacia con flor de harina. / Él envía su mensaje a la tierra, / y su palabra corre veloz. R.

Anuncia su palabra a Jacob, / sus decretos y mandatos a Israel; / con ninguna nación obró así, / ni les dio a conocer sus mandatos. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 10,16-17)

Hermanos: El cáliz de la bendición que bendecimos, ¿no es comunión de la sangre de Cristo? Y el pan que partimos, ¿no es comunión del cuerpo de Cristo? Porque el pan es uno, nosotros, siendo muchos, formamos un solo cuerpo, pues todos comemos del mismo pan.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 6,51-58)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los judíos: «Yo soy el pan vivo que ha bajado del cielo; el que coma de este pan vivirá para siempre. Y el pan que yo daré es mi carne por la vida del mundo». Disputaban los judíos entre sí: «¿Cómo puede este darnos a comer su carne?». Entonces Jesús les dijo: «En verdad, en verdad os digo: si no coméis la carne del Hijo del hombre y no bebéis su sangre, no tenéis vida en vosotros. El que come mi carne y bebe mi sangre tiene vida eterna, y yo lo resucitaré en el último día. Mi carne es verdadera comida, y mi sangre es verdadera bebida. El que come mi carne y bebe mi sangre habita en mí y yo en él. Como el Padre que vive me ha enviado, y yo vivo por el Padre, así, del mismo modo, el que me come vivirá por mí. Este es el pan que ha bajado del cielo: no como el de vuestros padres, que lo comieron y murieron; el que come este pan vivirá para siempre».

El sentit de l'Eucaristia

P. JAUME SIDERA, claretià

La festa de Corpus Christi ja no és com abans. Actualment no fem processó o la fem més curta i gairebé demanant perdó. Tot un repte. Quan un cristià passa pel món fent el bé com Jesús, el passeja amb la mateixa realitat amb què el passejàvem o el passegem amagat a la custòdia. Per això és tan important copsar bé el sentit de l'Eucaristia. Quan mengem el Cos de Crist i bevem la Sang participem de la mateixa vida de Crist. Ell viu en mi i jo en Ell. Sóc com la sarment unida al cep. Les sarments fruiten en la mesura que estan unides a Crist. Perquè sense ell no podem fer res... Però units a ell ho podem tot...

Unint-nos a Jesús participem amb ell de la mateixa vida del Pare. Participem també de la seva mateixa missió, la missió de donar al món el testimoni de l'Amor que ens té.

Cada comunió és també una llavor de resurrecció que serà la plena eclosió de la vida de Déu en nosaltres.

L'Eucaristia és com el petó que Jesús fa a cada cristià... Jo em sento unit a Jesús com si només fóssim Ell i jo... I alhora em sento profundament unit a tots el qui mengem el mateix pa i formem una sola realitat en Jesús... Ho diu sant Pau: «Com que el pa és un de sol, tots plegats, tot i ser molts, formem un sol cos ja que tots participem del mateix pa.»

Sant Antoni M. Claret parla d'una gràcia especial que Jesús li féu: guardar el Sagrament dintre seu d'una comunió a l'altra. Era com la custòdia que passejava Jesús pertot arreu, com en un Corpus diari. I mantenia aquesta consciència d'una comunió a l'altra: tot ell se sentia presència de Crist.

I solia fer aquesta pregària: Pare meu, amb les paraules de la consagració, la substància del pa i del vi es converteix en la substància del vostre Cos i de la vostra Sang. Ai, Senyor omnipotent! Consagreu-me, pronuncieu una paraula sobre meu i convertiu-me en Vós.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Dissabte 17, a les 19.30 h. Confirmacions a Sant Pere de Rubí.

Diumenge 18, a les 19 h. Missa a la Catedral i processó de Corpus.

Del dimarts 20 al dissabte 24. Peregrinatge a Roma amb el Seminari Diocesà (cloenda del X Aniversari).

Diumenge 25, a les 10.45 h. Confirmacions a la pquia. de Sant Sadurní de la Roca del Vallès. **A les 12.15 h:** Confirmacions a la pquia. de Santa Maria del Jaire a La Torreta (La Roca del Vallès).

Notícies

Celebracions dels recessos d'Emaús i Efectà. El dijous 25 de maig, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses presidí la celebració de l'Eucaristia a la Catedral en l'inici dels recessos d'Emaús a la parròquia del Sant Esperit de Terrassa. El diumenge 28 de maig presidí la Mis-

sa al Santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell amb motiu de la trobada anual de final de curs dels grups d'Emaús i Efectà presents a les diòcesis de Catalunya.

Benedicció d'una imatge de sant Francesc a Sant Martí del Montnegre. El dissabte 27 de maig, a les 11 del matí, Mons. Saiz Meneses presidí la Missa a la parròquia de Sant Martí de Montnegre, que regenten els Caputxins d'Arenys de Mar, i beneí una imatge de sant Francesc en l'espai anomenat «Racó de Pau». La imatge, obra d'Eli-senda García, ha estat col·locada gràcies a l'Associació Amics de Santa Maria de Montnegre.

8a Assemblea Nacional de la Milícia de la Immaculada a Granollers. Els dies 27 i 28 de maig, la Milícia de la Immaculada va celebrar la 8a Assemblea Nacional a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat i Sant Antoni de Pàdua a Granollers. El diumenge 28, Mons. Jaume Traserria, Bisbe emèrit de Solsona, presidí la celebració de l'Eucaristia i beneí la nova capella de la Im-

maculada, decorada amb pintures de Beatriz Colmenares.

Confirmacions

Valldoreix. El diumenge 14 de maig, Mons. Salvador Cristau, a l'església de l'Assumpció, confirmà un grup de 8 adolescents de la parròquia de Sant Cebrià de Valldoreix.

Santíssim Salvador de Sabadell. El diumenge 21 de maig, a la pquia. del Santíssim Salvador de Sabadell, Mons. Saiz Meneses confirmà 12 joves d'aquella parròquia i de la de Sant Francesc de Sabadell.

Sant Valentí de Terrassa. El diumenge 21 de maig, Mons. Salvador Cristau, Bis-

be auxiliar, confirmà 6 joves i 2 adults a la pquia. de Sant Valentí de Terrassa.

Parròquia del Sant Esperit. Diumenge 21 de maig, Mons. Saiz Meneses confirmà 60 joves de les parròquies del Sant Esperit i de la Mare de Déu de les Arenes de Terrassa, de Sant Cebrià de Valldoreix i del Col·legi Europa de Sant Cugat del Vallès.

Agenda

Escoles diocesanes i parroquials. El divendres 30 de juny, els professors de les escoles diocesanes i parroquials celebren el final de curs al Santuari de la Mare de Déu de Queralt.

Institució de Ministeris. El divendres 30 de juny, a les 8 del vespre, a la parròquia de Santa Maria de Caldes de Montbui Mons. Josep Àngel Saiz Meneses institueix acòlits i lectors a sis candidats al Diaconat Permanent.

REMAD MAR ADENTRO

Llamados a ser comunidad

Cáritas nos invita en la fiesta del Corpus Christi a fijar la atención en la dimensión comunitaria de nuestra vida. Vivimos en un clima de individualismo creciente y precisamente por eso es tan necesario un testimonio de que es posible «ser comunidad». La comunidad cristiana manifiesta la superación de dos tentaciones de sobras conocidas: por un lado, el individualismo y, por el otro, el conformismo gregario. El ser humano crece y se realiza como persona conviviendo, tanto en la proximidad física como en la psicológica, en la compañía de otras presencias amigas. Nacemos y crecemos en una familia, pero llega un momento en que no es suficiente la familia como estructura de convivencia, por eso los adolescentes y jóvenes necesitan el comple-

mento de otros círculos de relación. Ahora bien, la pandilla o el mero grupo de amigos también resultan insuficientes. En definitiva, el ser humano necesita un grupo básico en el cual las relaciones no sean meramente funcionales, sino que se llegue a una comunicación verdaderamente interpersonal.

Para ser constructores de comunidad es preciso que cultivemos una verdadera espiritualidad de comunión. ¿Y qué significa una espiritualidad de comunión? En primer lugar, una mirada del corazón hacia el misterio de la Trinidad que habita en nosotros; en segundo lugar, la capacidad de compartir las alegrías y sufrimientos del hermano, de intuir sus deseos y atender a sus necesidades, de ofrecerle amistad; en tercer lugar, la ca-

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

pacidad de ver lo que hay de positivo en el otro, para acogerlo y valorarlo; por último, saber dar entrada al hermano, llevando su carga y rechazando las tentaciones de rivalidad, de desconfianza y envidia. Si vivimos esta espiritualidad, la comunión será una realidad viva en todos los espacios del entramado de la Iglesia, para tender puentes de unidad y también para acoger a todo hermano que llame a la puerta (cf. *Novo millennio ineunte*, 43-47).

En nuestro mundo globalizado cada vez hay más interdependencia entre personas, instituciones y pueblos; dicha interdependencia reclama una virtud que llamamos solidaridad. En palabras de san Juan Pablo II, se trata de la «determinación firme y perseverante de empeñarse por el bien común; es decir, por el bien de todos y cada uno, para que todos seamos verdaderamente responsables de todos (...). La Iglesia, en virtud de su compromiso evangélico, se siente llamada a estar junto a esas multitudes pobres, a discernir la justicia de sus reclamaciones y a

ayudar a hacerlas realidad sin perder de vista al bien de los grupos en función del bien común» (*Sollicitudo rei socialis*, 38-39). Para ello es necesario reconocer al «otro» como persona, sentirse responsable de los más débiles, luchar por la justicia y estar dispuesto a compartir los propios bienes.

El prójimo no es simplemente un ser humano con sus derechos y deberes y su igualdad fundamental, sino que se convierte en alguien creado a imagen de Dios, redimido por Jesucristo y renovado por el Espíritu Santo. En consecuencia, debe ser amado con el mismo amor con que es amado por el Señor. La máxima expresión de solidaridad es la vida y misterio de Jesús de Nazaret, la Palabra eterna de Dios que se encarnó y habitó entre nosotros. Vivir la comunión eclesial significa participar en el amor de Dios y a la vez compartir con los otros cohesionando y dinamizando la vida de la comunidad. Esta comunión se expresa y se alimenta en la Eucaristía y fructifica en gestos de solidaridad. Así lo vemos expresado en la vida de las primeras comunidades cristianas y así lo debemos vivir las comunidades cristianas del siglo XXI.